

SETMANARI REPUBLICÀ AUTONOMISTA

Els treballs se publiquen baix la sola i única responsabilitat dels autors. No's retornen originals

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
PLAÇA D'EN PERPINYÀ, 25

Sotscripció: Un mes, 50 cènts. Número solt, 10 cènts.
ANUNCIS, INTERCAL'LATS I REMITITS
Preus convencionals

La qüestió nacionalista

Bentost obertes les Corts de l'Estat espanyol i al cap del Govern el mateix Maura de l'any 1909, s'ha plantejat novament el problema de les nacionalitats ibèriques per un valent diputat basc. El curt debat que es promogué dessorbre qüestió tant important, no demostrà sinó que encare continuen governant a Espanya els mateixos homes que allà, en els temps de la vibrant actuació del nacionalisme català, qualificaren de *cuatro locos* als nostres propagandistes nacionals, no obstant avui vagin de llur braç amb nostres regionalistes (no els confonguem amb els vers nacionalistes) per a, com allavors, encubrir concupiscències, emparar caciquismes i entronitzar odiosos procediments.

La qüestió nacionalista, que, segons paraules del *leader*, el ministre de Foment senyor Cambó, no té oportunitat parlamentària, precisament quant ell i els seus amics i favorescuts *disfruten* del poder que tant han anatematitzat, és una qüestió viva i apassionadament real, avui dia, en la política i vida espanyola. I, si per culpa del benestar dels senyors regionalistes en ses poltrones de la governació de l'Estat, no pot plantejar-se el problema amb l'extensió i forma que es mereix, molt més com quant veiem paisos que estan passant engúnies i verdaderes preocupacions per la seguretat de l'Estat

amb motiu dels perills de la guerra, en mala hora hauràn entrat als destins de la nació uns figurins que, pensant-nos que en el cor hi tenien una idealitat, hi tenen una bossa de diners per a enlluernar als catalans cànchits que hauràn cregut en la puritat dels ideals que prediquen o predicaven abans d'ésser govern i així usdefruitar dels privilegis de tot governant; que per una cosa o altre aquí, a Espanya, d'exercir el Poder se'n diu *disfrutar-lo*.

I mentres veiem com el país irlandès s'encara valentment amb el seu sotjador, rebutjant-li la conscripció aprovada per llur govern i parlament, tenint per entremig el compromís d'Estat de guanyar la guerra, en nostre parlament hem de sentir, per boca de nostre Parnell de *guardarropia*, que les concepcions nacionalistes d'un valent diputat basc són curulles d'apassionament i estemporànies per virtut d'aprovar una reforma de Reglament del Congrés i un *modus vivendi* de l'Estat amb sos servidors de braç armat, que el mateix és indispensable a la vida nacional, com ho és la presència del *leader* Cambó i companys, salvaguardant desde dalt, els sagrats interessos morals de Catalunya.

Una vegada, el llaç Maura-Cambó va matar el programa mínim de Solidaritat Catalana. Avui, el mateix llaç Cambó-Maura, ha enterrat la memorable executòria de l'Assemblea de Parlamentaris.

I... visca Catalunya!

Quí és en Marcellí Domingo

Contestant a don Eudald Massana

La lectura de l'article publicat a «Foc Nou» de la setmana passada, ens dóna lloc a que, al mateix temps que contestem al seu autor, exposem el nostre criteri sobre qui és en Marcellí Domingo com a home públic, com a personalitat política.

No idolatrem a ningú. No tenim condicions per a jutjar els actes *d'alta política* que porten i han portat a terme els estadistes espanyols i catalans, als quals deu admirar el senyor Massana. Més, com nosaltres creiem que la *política* — a l'igual que totes les coses — deu ésser abans que tot i per sobre de tot, real i verídica; com que nosaltres desitjaríem que els homes que estan encarregats de governar i dirigir els destins d'un poble diessin la veritat i fessin justícia en totes ocasions, per gran que sigui i per elevat que es trobi el que rebí les conseqüències legals de les arbitrietats comeses; nosaltres, que ens indignem quan algú es val de la seva autoritat o posició per a trepitjar impunement quelcom que nosaltres, humils ciutadans, no podem fer (ni faríem encare que podessim), ens admira la noblesa de caràcter d'en Domingo i la puresa de les seves concepcions i projectes. I aquesta altesa de mires en tots els assumptes que ell tracta, i aquest valor que es necessita per a dir les veritats, per dures que siguin i per agres que es trobin, per la raó d'ésser veritats, és el que ha fet créixer a en Domingo per sobre de tots els polítics de conveniència que, a espatlles del poble i abusant de l'autoritat que aquest els dóna, fan i desfàn, supeditant-ho tot a satisfer les seves ambicions, indignes d'homes honorats. Això és el que ha fet gran a en Domingo, i això mateix és el que el fa respectar pels seus enemics polítics i admirar dels que — com a homes — voldríem que existís, dintre el nostre poble, una forta corrent d'honorabilitat i justícia, en totes les esferes socials.

No hem estudiat l'organisme d'en Marcellí Domingo; no sabem si és *neuròtic* o si té més o menys nervis que els demés mortals; però sí sabem que en Domingo no es contradia amb els seus raonaments, ni fa criaturades, quan parla al Congrés. Senyor Massana, l'home que, com en Domingo, ha arribat al lloc que ocupa pels seus propis medis, deu pensar bé

C.